

[Enggaard.]

slås. Det er simpelt hen saglig rigtigt at gennemgå de lovbundne udgifter i forbindelse med besparelser. Fejlen på dette område er nok snarere den, at man ikke har gjort det tidligere.

Særlig voldsom har modstanden været imod, at den fuldautomatiske dyrtidsregulering ændres til en anden form for reallønssikring. Lad mig straks slå fast, at en sådan ændring ikke, som det ofte føres frem, har nogen social slagside, snarere tværtimod. Hvis nogen løngruppe skulle være interesseret i bevarelsen af den automatiske dyrtidsregulering, så måtte det vel være de højest-lønnede grupper, som har den bedste procentvise dækning. Den opfattelse deles efterhånden af meget betydelige dele af befolkningen, at den reelle værdi af en dyrtidsportion for en almindelig lønmodtager er overordentlig beskedent. Ud af de ca. 20 øre, som en dyrtidsportion udgør for de fleste, bliver vel 3 à 5 øre tilbage i reel værdi, når kildeskatt og de prisstigninger, som er affødt af reguleringen, er gået fra. Men inflationsvirkningen, som bl. a. foranledigede af dyrtidsreguleringen, rammer lønmodtagerne hårdest og da navnlig de lavest lønnede grupper blandt lønmodtagerne. Jeg finder, at regeringens oplæg af 30. april i år blev en værdifuld baggrund for drøftelserne om disse væsentlige problemer. Forståelsen i befolkningen af tingenes sammenhæng er i dag væsentlig bedre, end tilfældet har været tidligere.

Undertiden kan man få det indtryk af den debat, som føres i disse dage om regeringens oplæg til en samlet indkomstpølitik, at forudsætningen om, at den automatiske dyrtidsregulering erstattes med andre former for reallønssikring, ikke skal tages helt så alvorligt. Dette er efter venstres mening forkert, det er et meget væsentligt og nødvendigt led. I venstre har vi den opfattelse — jeg tror, den deles fuldt ud i de to andre regeringspartier — at dette punkt i regeringens oplæg er at betragte som et meget centralt og helt nødvendigt led i den samlede

indkomstpølitiske løsning. Den inflationsdæmpning, som på den måde kan opnås, er så væsentlig for såvel det første som de senere års økonomiske forløb, at det ville være helt urimeligt at lade pristalsmekanismen fortsætte.

Jeg vil gerne fremhæve, at der i tidens løb er indført mange former for inflationsssikring i form af lovgivning, regler om indeksregulering af forskellig art. Man har bl. a. herigenem opnået, at større og større områder har kunnet være forholdsvis ubekymrede med hensyn til inflationens forløb, fordi man under alle forhold var relativt sikret. Dette forhold er nok i sig selv en farlig ting, fordi de grupper af befolkningen og de interesser, som skal udgøre en barriere imod inflationen, fordi de mærker den, derved er blevet mindre. Jeg tror, dette er en ny problemstilling i den økonomiske debat, men det er efter vor opfattelse en væsentlig side af hele spørgsmålet om dyrtidsreguleringen, at man nu ændrer indeksreguleringen også på andre områder end netop for lønningerne.

Lad mig om problemerne i forbindelse med fastsættelsen af en indkomstpølitisk ramme nævne, at hovedsynspunktet må være det, at det er den årlige produktionsstigning, der sætter grænsen for de mulige forbedringer for de forskellige samfundsgrupper. Den reelle årlige produktionsfremgang, vi har lov til at forvente i 1971 og det følgende par år, bliver vel 3-3½ pct., måske for de senere år 4 pct. Heraf skal nødvendigvis henimod halvdelen sættes af til at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen, for vi kan ikke regne med, at vi i de følgende år kan gentage en låne- og kreditoptagelse i udlandet af samme størrelsesorden som dette års. Det ville simpelt hen være at spille hasard med vore beskæftigelsesmuligheder, hvis vi satsede på det. Tilbage bliver et par procent flere reelle goder til indenlandsk anvendelse i 1971, end vi har haft i 1970. Og det er i virkeligheden spørgsmålet om, hvad de skal bruges til, og hvor mange kroner vi vil betale hinanden for dem, vi skal drøfte i den kommende tid.